



Ohtuks pääkese loojaminikul jõudsime Wastse, linna mõisa kõrssi, kus õõmajale lubasime jäädä. Et kül aegsäse magama minna tahsin, siiski ei saanud ma ni wara ennast mahaheta. Juhtus et Jeanipääwa ohtu käes oli ja wana linna kantsu peal tõrvawaedid põlema panii, mis palju inimest ja ka mind veatama futsus. Tuli oli fena näha ja soledaste paistisid wanatud tornid ja müürid. Pragin, mürin, rahwa kisa, kära, inimeste sinna tänna - jooksmine: kõik tuletohid muulle endise linna lugu veelde. Wastseliin ei ole mite, mis tema nimi kuidab. Kuussada aastat wana seisits ta kolmsada aastat Tartu piiskopide valitsuse al. felle päris ta oli, kui Wenel... sed kuus nadalat otsani teda suure wäega ümberpiirades oma fätte said. Venelaste käest wõisisid teda Pohlakad nende käest Rootslased ja viimata tulit ja jalle 150 aasta eest Venelaste fätte, felle pärisets ta on jäänud.

Mõnda on kõik aegline. Esimesed kindla linnade ehitajad arwasid neid oma järeltäidaval igaweseks



aeaaks pakuurgadeks olema; aga nende fui mõne teise wõitja rahwa wägi ja wõim läks nurja.

Juba olid Jaani tuled ärafustumas ja koot wäljas, kui pidust läksin. Teise pääwa keskhommikul jätsin Wastseliina Zumalaga ja tükifese aea pärast olin juba üle piiri Wenemaal. Aga kuidas seal sõit edasiläks ja mis ma seal näha ja kuulda said, jäägu seks kõrraks jutustamata.

\* \* \*